

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. Š.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem třída Tomáše Bati 12, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2015, čj. KUZL – 56189/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 30. 5. 2017, čj. 72 A 31/2015 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Vsetín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 3. 2015, čj. MUVS 12002/2014/OSA/Vr/19, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl dopustit žalobce tím, že porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť dne 26. 10. 2014 v 19:35 hodin v obci Valašská Polanka, na silnici I/57, v místech před RD č. p. 171, ve směru jízdy z obce Lužná na Leskovec řídil motorové vozidlo BMW, RZ: X, a předjel vozidlo přes plnou čáru a tím nerespektoval dopravní značení V1a „podélná čára

souvislá“, dále žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, v souvislosti s § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, v relevantním znění, ve spojení s § 36 odst. 2 písm. a), § 36 odst. 7, § 36 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 341/2002 Sb.“), neboť dne 26. 10. 2014 v 19:35 hodin v obci Valašská Polanka, na silnici č. I/57, v místech před RD č. p. 171, ve směru jízdy z obce Lužná na Leskovec řídil motorové vozidlo BMW, RZ, přičemž užil motorové vozidlo, které nebylo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť na pravé zadní pneumatice nebyl viditelný dezén s hloubkou hlavních dezénových drážek nejméně 1,6 mm, nesvítilo levé přední obrysové světlo a na přívěsném vozíku nesvítilo pravé koncové světlo.

[2] Rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání žalobce změnil žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 9. 2015, čj. KUZL – 56189/2015, tak, že výrok o sankci nově zní: *„a za to se Adamu Škrabánkovi ukládá podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokuta ve výši 2.000 Kč (slovy: dva tisíce korun českých)*“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný potvrdil (tj. výroky o vině a o náhradě nákladů řízení zůstaly beze změny).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný se řádně a správně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Dále krajský soud dovodil, že skutkový stav byl správně a úplně zjištěn provedenými důkazy, a to zejména výpověďmi svědků – zasahujících policistů. Krajskému soudu nevznikly pochybnosti o tom, že žalobce předjížděl přes plnou čáru jiné jedoucí vozidlo a ve kterém místě se tak stalo. Provedení svědeckého výslechu řidiče předjížděného vozidla, které žalobce označil jeho údajnou registrační značkou, považoval za nadbytečné. Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud rovněž žalobní námitku, která se týkala hloubky dezénu pneumatik., neboť ze svědeckých výpovědí a fotodokumentace vzal za prokázané, že místy byl vzorek na pravé pneumatice vybroušen až na tkaninu na kostře (resp. do hladka) tak, že vzorek již ani nebyl zjevný. Ani znečištění pneumatik a světelné podmínky nezabránily viditelnosti této vady. Krajský soud ani nepřisvědčil námitce žalobce, že mu světla přestala svítit až během jízdy. Krajský soud s odkazem na příslušné právní normy konstatoval, že není sporné, že předmětná světla nebyla funkční. Nouzové dojetí pak žalobce neprokázal a včas netvrdil nic, co by takovému stavu mohlo nasvědčovat. Závěrem krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že není zjevné, kterou právní normu měl jakým jednáním žalobce porušit. Podle krajského soudu je uvedené přesně, jasně a srozumitelně popsáno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) a d). s. ř. s.

pokračování

[6] Stěžovatel vytkl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelný, neboť jednotlivé přestupky byly spáchány v jednočinném souběhu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo souběh mezi přestupky obsahovat přímo ve svém výroku. Z tohoto důvodu měl být také uložen úhrnný trest, který měl být takto označen (analogicky s rozsudky trestních soudů). Krajský soud tuto žalobní námitku nijak nevypořádal.

[7] Dále stěžovatel namítl, že skutkový stav, který byl zjištěn správními orgány, nemá oporu v obsahu spisového materiálu a krajský soud pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného nezrušil. Zejména nebylo postaveno najisto, že vozidlo, které stěžovatel objížděl (nikoli předjížděl), bylo v pohybu. S uvedeným souvisí další námitka, která spočívá v tom, že nebyl vyslechnut řidič objížděného/předjížděného vozidla; jeho výpovědí mohlo být tvrzení stěžovatele, že vozidlo objížděl, prokázáno. Stěžovatel zdůraznil, že již ve správním řízení tvrdil, že dotčené vozidlo pouze objížděl – toto vozidlo stálo. Krajský soud však ze svědeckých výpovědí policistů nesprávně dovodil, že dotčené vozidlo jelo. Stěžovatel uvedl, že policisté sice konstatovali, že dotčené vozidlo se určitě pohybovalo, ale zároveň objasnili, jak k tomuto závěru dospěli. Nebylo tomu tak proto, že *„by vozidlo viděli se pohybovat v okamžiku, kdy jej vozidlo žalobce objíždělo, ale je tomu tak proto, že potom, kdy se za vozidlem vydali, stále jelo“*. Podle stěžovatele tedy policisté viděli objížděné vozidlo jet až v době, kdy se vydali za vozidlem stěžovatele. Z tohoto důvodu pouze dovodili, že dotčené vozidlo jelo i v době, kdy jej stěžovatel objížděl. Z časového hlediska tedy ve vztahu k pohybu objížděného/předjížděného vozidla nebyly svědecké výpovědi relevantní k okamžiku, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku. Za tohoto stavu bylo na místě, aby byl jako svědek vyslechnut řidič objížděného/předjížděného vozidla. Správní orgány vyslechly jako svědky pouze zasahující policisty, tj. svědky, o nichž bylo zřejmé, že budou svědčit *„ve prospěch obvinění“*, ale odmítly vyslechnout označeného svědka, který by svědčil ve prospěch obhajoby. Podle stěžovatele je takový postup zcela nepřijatelný, neboť jej *„drasticky“* zkrátil na právu na spravedlivý proces [viz čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Stěžovatel zdůraznil, že tohoto práva nemůže být zbaven ani poukazem krajského soudu na údajně bez důvodných pochybností zjištěný skutkový stav. Ten byl totiž zjištěn pouze z výpovědí policistů a stěžovateli nebylo umožněno, aby prokázal svou skutkovou verzi. Stěžovatel dále v této souvislosti zdůraznil, že k posuzovanému jednání došlo v noci, policisté stěžovatele viděli na značnou vzdálenost a vypovídali o něm se značným časovým odstupem. Výpovědi policistů jsou sice obecně věrohodné, ale dle názoru stěžovatele jim nelze přisuzovat statut *„nevyvratitelné právní domněnky“*. Stěžovatel tedy byl zkrácen na právu na spravedlivý proces, neboť nebyl vyslechnut svědek, který mohl vypovídat v jeho prospěch.

[8] Dále stěžovatel namítl, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn ani ve vztahu k hloubce dezénu kontrolované pneumatiky. Podle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně dovodil, že svědeckými výpověďmi a fotografiemi bylo prokázáno, že místy byl vzorek (dezén) na této pneumatice vybroušen až na tkaninu na kostře či do hladka a dezén již nebyl zjevný (viz fotografie č. 4); tento skutkový stav nemá oporu ve spise. Stěžovatel namítl, že policisté, kteří byli vyslechnuti jako svědci měli provést měření vzorku na dané pneumatice, což neučinili. Stěžovatel zdůraznil, že z fotografie se nepodává, že by hloubka dezénu nevyhovovala právnímu předpisu [§ 36 odst. 7 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb.].

Stěžovatel zároveň uvedl, že mu není zřejmé, zda správní orgány měly za to, že bylo porušeno právě v závorce uvedené ustanovení, neboť z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně to není zcela zřejmé. Závěr krajského soudu, že *„místy byl vzorek na pravé pneumatice vybroušen až na tkaninu“* a jeho odkaz na fotografii č. 4, na které je zachycena dotyčná pneumatika z boční strany, ještě neznamená, že došlo k porušení právního předpisu. Tato *„nesrozumitelnost výroku“* dle stěžovatele bránila soudnímu přezkumu tohoto rozhodnutí. Dále stěžovatel vytkl, že argumentace krajského soudu, že *„místy“* není na pneumatice dezén a při pohledu na pneumatiku z boční strany je viditelná vada pneumatiky, nereaguje na žalobní námitku, která se vztahovala k výroku správního rozhodnutí, dle kterého byl dezén *„v hlavních“* dezénových drážkách menší než 1,6 mm. K tomu stěžovatel dále s odkazem na ilustraci, která má být součástí Metodiky Ministerstva dopravy č. 3/2012/STK/5.2, uvedl, že na fotografiích, na které odkazuje krajský soud, nejsou hlavní dezénové drážky vůbec viditelné. Hlavní dezénové drážky se nacházejí na ploše pneumatiky, a to před místem, kde se pneumatika začíná zaoblovat, přičemž z fotografií je zřejmé, že v této části je pneumatika špinavá a nadto je i přes přítomnou špínu viditelný reliéf dezénových drážek. Brání-li pohledu na hlavní dezénové drážky na fotografii nános bahna, musel tento nános bránit také pohledu svědků – policistů. V případě vady dezénu na pneumatice se přitom podle názoru stěžovatele nejedná o vadu natolik zjevnou a intenzivní, že by nebylo zapotřebí provádět měření. Pneumatika byla zablácená a nebylo tedy možné, aby policisté pod nánosem bahna poznali, zda hloubka (na fotografii viditelné dezénové drážky) je méně než předepsaných 1,6 mm. Není přitom pravdou, že by pneumatiky byly zcela hladké, jak tvrdili policisté a jak dovodil krajský soud. Za popsaného stavu byli policisté povinni přikročit k měření za pomoci hloubkoměru.

[9] Stěžovatel rovněž uvedl, že není sporu o tom, že mu nesvítilo levé přední obrysové světlo na vozidle a současně světlo na pravém koncovém světlometu u přívěsného vozíku. Zároveň ovšem také tvrdil, že k poškození těchto světel muselo dojít až během cesty, neboť před započetím jízdy vozidlo kontroloval a světla svítila. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že dospěl k nesprávnému závěru o nadbytečnosti polemiky účastníků o možnostech poničení elektrospotřebiče po přivedení vyššího proudu a provázejícím zápachu. Stěžovatel s odkazem na § 2 odst. 1 zákona o přestupcích zdůraznil, že přestupkem je pouze zaviněné jednání (stěžovatel tedy nenese odpovědnost za výsledek s možností liberace) a stěžovatel by byl postižitelný pouze tehdy, pokud by jednal úmyslně nebo nedbalostně. Přestane-li až za jízdy svítit obrysové světlo (této skutečnosti si přitom nelze všimnout, neboť vozovka je osvětlována světly tlumenými), nelze v tom shledávat nedbalost.

[10] Stěžovatel také krajskému soudu vytkl, že rozhodnutí žalovaného nezrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou stěžovatele, že byly splněny podmínky nouzového dojetí, a to i v případě, v němž by stěžovatel o výše uvedené závadě věděl. Stěžovatel uvedl, že pokud by žalovaný vypořádal jeho odvolací argumentaci způsobem, který zvolil krajský soud, mohl by stěžovatel v řízení před soudem svá tvrzení prokázat, např. svědeckou výpovědí. Vypořádal-li však tuto námitku poprvé krajský soud, nemůže takovou možnost stěžovatel uplatnit v řízení před krajským soudem.

[11] Stěžovatel v neposlední řadě namítl, že nesvícení světel přívěsného vozidla není protiprávní, neboť podle § 36 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 341/2002 Sb., jehož porušení

správní orgány konstatovaly, je závadou v osvětlení pouze stav, kdy jsou svítilny chybně zapojeny nebo propojeny. Nesvítí-li tedy na přívěsném vozíku světlo, jedná se o závadu pouze tehdy, je-li špatně zapojeno nebo propojeno; to však správní orgány nekonstatovaly. Krajský soud uvedenou námitku nevypořádal, což má za následek nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[12] Závěrem stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně dovodil nedůvodnost žalobní námitky, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, protože v něm není uvedeno, jakým jednáním měl stěžovatel porušit jakou právní normu. Správní orgán I. stupně totiž podle stěžovatele pouze vyjmenoval, kterých protiprávních jednání se stěžovatel dopustil a dále vyjmenoval porušená ustanovení právního předpisu, aniž by ztotožnil tvrzené protiprávní jednání s porušenou právní normou. Podle stěžovatele je ovšem vyloučeno, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí nejprve uvedl slovní výčet protiprávních jednání a následně uvedl *„změť"* porušených ustanovení právních předpisů. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně především nelze vyčíst, zda jednání stěžovatele, které spočívá v řízení motorového vozidla, jemuž nesvítilo levé přední obrysové světlo, je jednáním, kterým byl porušen § 36 odst. 2 písm. a), anebo § 36 odst. 7 či § 36 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 341/2002 Sb. Dále z uvedeného výroku nelze podle stěžovatele ani seznat, jakým jednání stěžovatel porušil § 36 odst. 7 vyhlášky č. 341/2002 Sb. (podle stěžovatele: *„v této souvislosti je nutno též konstatovat, že tato má dva odstavce, a není tak zřejmé, který z nich byl porušen"*).

[13] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] NSS nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] NSS dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] V prvé řadě nelze přisvědčit kasační námitce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl být obsažen jednočinný souběh mezi přestupky. Výrok o spáchání přestupku totiž nemusí být koncipován tak, že každému spáchanému přestupku odpovídá samostatná skutková věta popisující spáchané jednání. V případě jednočinného souběhu dvou přestupků postačuje uvedení souhrnného popisu skutku (obsahujícího všechny znaky

skutkových podstat spáchaných přestupků) a vymezení přestupků, jichž se pachatel dopustil. Jakým způsobem byly naplněny jednotlivé znaky skutkové podstaty jednotlivých přestupků (v jakém konkrétním jednání byl spatřován který z přestupků), je náležitostí odůvodnění rozhodnutí o přestupku, nikoliv výroku rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, čj. 9 As 131/2016 – 33).

[19] NSS nepřehlédl, že krajský soud se s touto námitkou explicitně nevypořádal. Nedostatečné vypořádání se s žalobní námitkou krajským soudem přitom může mít vliv na zákonnost rozsudku, a proto by mohlo být důvodem pro jeho zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. jsou soudy rozhodující ve správním soudnictví povinny přezkoumat výrok napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů a učinit úsudek o skutkovém stavu dle obsahu správního spisu nebo dokazováním dle § 77 odst. 2 s. ř. s., přičemž důvodnost jednotlivých žalobních bodů jsou povinny posoudit samostatně a nemohou se omezit na pouhé konstatování, že odvolací správní orgán rozhodl správně (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. II. ÚS 242/02 a rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, čj. 5 A 62/2000 - 27).

[20] Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Tento závazek však nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se krajský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018, čj. 1 As 192/2017 – 36).

[21] Zároveň rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, uvedl, že aplikace kasačního důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.: *„připadá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrno, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (osobami zúčastněnými na řízení)... je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě. Jeho*

použití je namístě např. tehdy, pomine-li krajský soud podstatná skutková tvrzení opřená o obsah správního spisu či podložená důkazními návrhy, mohou-li reálně vést k přehodnocení merita věci". NSS konstatuje, že přestože se krajský soud výslovně s dotčenou námitkou nevypořádal, je z kontextu jeho rozsudku zřejmé, že ji považoval za nedůvodnou. V této souvislosti totiž nelze přehlédnout, že tato námitka obsahově úzce souvisela s další žalobní námitkou, a to námitkou, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, jakým jednáním měl stěžovatel porušit jakou konkrétní právní normu. Touto námitkou se přitom krajský soud, byť stručně, zabýval a rovněž ji vyhodnotil jako nedůvodnou. Za této situace, v níž již navíc dotčená otázka formulace výroku rozhodnutí v případech jednočinného souběhu byla také konstantní judikaturou vyřešena, by bylo v rozporu s výše citovaným usnesením NSS čj. 2 As 196/2016 - 123, pokud by jen z důvodu explicitního nevypořádání této námitky bylo přistoupeno ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu.

[22] Přisvědčit nelze ani námitkám stěžovatele, které se týkají nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

[23] NSS nejprve v obecné rovině uvádí, že správní orgán má podle § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. s požadavky na zákonnost jeho postupu. Správní orgány mají povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgány podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování poté upravuje § 51 a násl. správního řádu (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 As 44/2009 – 101, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 - 35). NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS., mimo jiné konstatoval, že „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*" Stav bez důvodných pochybností je možné vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 313/2016 – 30).

[24] Obviněný z přestupku si může zvolit libovolnou taktiku pro hájení svých práv a uplatňovat libovolné argumenty, přitom je může uplatnit v různých fázích řízení (viz rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, čj. 5 As 33/2017 – 36). Ačkoli primárně tíží důkazní břemeno správní orgán, v případě, že je obviněným z přestupku zpochybněn jeho tvrzením některý z důkazů, je na obviněném, aby své tvrzení prokázal. Opačná situace, kdy by správní orgán musel prokazovat jakékoli tvrzení předložené obviněným z přestupku, by popíral princip procesní ekonomie a vedl by v praxi k absurdním situacím (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2018, čj. 3 As 11/2017 – 42, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35). Správní orgány nemusí přijmout nereálné skutkové verze obviněných z přestupků, případně je mohou důvodně považovat za účelové. V již citovaném usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 5 As 126/2011 bylo k uvedenému konstatováno: „*Tvrdí-li*

obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.“

[25] Stěžovatel zejména namítá, že dotčené jiné vozidlo nepředjížděl, ale pouze objížděl (toto vozidlo nebylo v pohybu).

[26] Nejvyšší správní soud ve shodě se správními orgány a krajským soudem dospěl k závěru, že ve správním řízení provedené důkazy, zejména svědecké výpovědi policistů J. P. a P. B. byly dostatečné pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud rovněž považuje výpovědi jmenovaných policistů za zcela věrohodné a vnitřně konzistentní. K námitkám stěžovatele lze uvést, že výpověď policisty jistě nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Jakékoli pochybnosti o věrohodnosti výpovědí těchto svědků nevyšly v průběhu řízení najevo, tito vykonávali pouze svou služební povinnost a nejsou zde ani dány jakékoli důvody, pro které by je nebylo možné považovat za nestranné svědky posuzovaného jednání stěžovatele (viz rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 – 27, a ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007 – 114). Z výpovědí policistů J. P. a P. B. je zřejmé, že viděli, že vozidlo stěžovatele, které jelo v protisměru, předjíždělo jedoucí vozidlo přes plnou čáru. Viditelnost přitom byla dle výpovědí obou těchto policistů dobrá, nepršelo, nesněžilo, byla sice tma, ale silnice byla osvětlená. Manévr stěžovatele přitom viděli dle výpovědi svědka B. na vzdálenost cca 10 – 15 m, přičemž k vozidlu stěžovatele se přibližovali. Za těchto okolností nemá ani NSS pochybnosti o tom, že uvedení policisté posuzovaný manévr včetně pohybu předjížděného vozidla a vozidla stěžovatele viděli zřetelně a nemohli se zmýlit v otázce, zda dotčené vozidlo stěžovatel předjížděl nebo objížděl. Stěžovatel v rámci své argumentace pouze účelově z výpovědí těchto svědků vyjímá jejich části. Poukazuje-li tedy stěžovatel na to, že policisté dle svých výpovědí předjížděné vozidlo neviděli v době předjíždění, ale až později, tj. v době, kdy se za vozidlem stěžovatele vydali, jedná se o zavádějící argumentaci. Naopak z výpovědí obou svědků je zjevné, že dotčené vozidlo jelo nejen v době, kdy bylo stěžovatelem předjížděno, ale v jízdě pokračovalo i poté, co se za vozem stěžovatele vydali tito svědci.

[27] O účelovosti tvrzení stěžovatele svědčí rovněž to, že stěžovatel při silniční kontrole nesdělil policejní hlídce, že dotčené vozidlo pouze objížděl; tuto skutečnost neuvedl ani v písemném vyjádření k přestupku. Toto tvrzení stěžovatele bylo poprvé uplatněno až v jeho vyjádření ze dne 17. 12. 2014, ačkoli by bylo zcela přirozené a logické, aby je stěžovatel uvedl právě v okamžiku kontroly.

[28] NSS dále souhlasí se závěrem krajského soudu, že provedení důkazu, který stěžovatel navrhoval k prokázání této námitky (svědecký výslech řidiče předjížděného vozidla údajné registrační značky X), by bylo za daného stavu nadbytečné, neboť věrohodné svědecké výpovědi policistů postačovaly ke zjištění skutkového stavu, o němž jinak nejsou jakékoli důvodné pochybnosti.

pokračování

[29] Důvodné nejsou ani námitky stěžovatele, které se vztahují k hloubce dezénu pravé zadní pneumatiky. Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěrům krajského soudu, že svědeckými výpověďmi policistů a fotografickou dokumentací bylo prokázáno, že místy byl vzorek (dezén) na dotčené pneumatice vybroušen až na tkaninu na kostře či do hladka, a to včetně hlavních dezénových drážek. Tato skutečnost je zjevná nejen z fotografií, ale také z úředního záznamu ze dne 28. 10. 2014 (viz *„…na vozidle měl sjetou zadní pravou pneumatiku pod stanovenou mez…Pneumatika byla sjetá po celém jejím obvodu dezénu od její půlky až na plátno.“*), jakož i ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Zjištění (viditelnosti) této vady také na fotografiích nemohlo zabránit ani určité znečištění pneumatiky; tato vada byla natolik zjevná, že nebylo nutno použít ani hloubkoměr. Krajský soud v této souvislosti rovněž správně konstatoval, že tato vada (stejně jako nefunkční světla na vozidle stěžovatele a přívěsném vozíku) je zjistitelná pouhým okem, což jako důkaz postačuje (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2010, čj. 8 As 100/2011 – 70, ze dne 19. 5. 2016, čj. 9 As 124/2015 – 46). Skutečnost, že krajský soud v napadeném rozsudku výslovně neuvedl, že se jedná o dezén v hlavních dezénových drážkách, nemění nic na správnosti jeho závěrů, z nichž je zjevné, že měl tento dezén na mysli. Ostatně sám stěžovatel v žalobě nepoužíval termín *„hlavní dezénové drážky“*, ale rovněž pouze *„dezén“*.

[30] NSS se dále zabýval kasační námitkou vztahující se k tomu, že na stěžovatelově vozidle nesvítilo levé přední obrysové světlo a současně světlo na pravém koncovém světlometu u přívěsného vozíku.

[31] Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

[32] K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona o přestupcích). Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn (§ 4 zákona o přestupcích).

[33] Stěžovateli je nejprve nutno přisvědčit v jeho výtce, že krajský soud nesprávně dovodil, že odpovědnost řidiče za funkčnost osvětlení je odpovědností za výsledek, pokud se odpovědnosti nezprostí prokázáním nouzového dojetí. Se stěžovatelem lze jen souhlasit, že přestupkem je pouze zaviněné jednání a nejedná se o objektivní odpovědnost. Krajský soud tuto otázku posoudil chybně, ale tato nesprávnost nemá bez dalšího za následek nezákonnost výroku napadeného rozsudku. Správní orgány se totiž touto otázkou podrobně zabývaly a shledaly, že ze strany stěžovatele se jednalo o nedbalostní zavinění.

S tímto závěrem NSS souhlasí a v podrobnostech v tomto směru odkazuje na rozhodnutí správních orgánů, a to včetně vypořádání tvrzení stěžovatele, že předmětná světla mu přestala svítit až za jízdy. Nelze než připomenout, že řidič motorového vozidla odpovídá za jeho stav i během jeho jízdy; stěžovatel sám musel ve večerních hodinách (ve tmě) i při jízdě poznat, že mu nesvítilo levé obrysové světlo. NSS podotýká, že argumentace stěžovatele je značně nevěrohodná, neboť na jedné straně sice tvrdí, že před započetím jízdy vozidlo zkontroloval, ale při kontrole byla na vozidla zjištěna celá řada závad, které by musel stěžovatel při vynaložení obvyklé péče při jím tvrzené kontrole zjistit, jak správně uvedl žalovaný.

[34] NSS dále nemůže přisvědčit námitce stěžovatele, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitku, v níž namítal, že i v případě, že by o závadách na vozidle věděl, jednalo se o nouzové dojetí a za takové jednání nemůže být postižen; krajský soud pak nemohl tuto nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného zhojit vlastním vypořádáním této námitky. Tuto námitku totiž žalovaný vypořádal str. 8 a 9 svého rozhodnutí; žalovaný považoval námitku stěžovatele týkající se nouzového dojetí za absurdní za situace, v níž se stěžovatel hájil tím, že o závadách nevěděl.

[35] Jako nedůvodnou vyhodnotil NSS rovněž námitku stěžovatele, že nesvícení světel přívěsného vozidla není protiprávní, neboť nesvítí-li tedy na přívěsném vozíku světlo, jedná se o závadu pouze tehdy, je-li špatně zapojeno nebo propojeno [podle § 36 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 341/2002 Sb.]; tím se však správní orgány nezabývaly a krajský soud uvedenou námitku nevypořádal.

[36] NSS konstatuje, že správní orgány obou stupňů i krajský soud s odkazem na citovaný § 36 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 341/2002 Sb. uvedly, že na přívěsném vozíku nesvítilo pravé světlo, což stěžovatel nijak nezpochybňuje. Je tedy zřejmé, že pravé koncové světlo přívěsného vozíku bylo chybně zapojeno nebo chybně propojeno. Ani tato námitka tedy není důvodná; jedná se jen o účelové fabulace stěžovatele.

[37] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není srozumitelný, protože v něm není uvedeno, jakým jednáním měl stěžovatel porušit jakou právní normu.

[38] NSS nejprve v tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46, ve kterém se rozšířený senát zabýval náležitostmi výroku správních rozhodnutí v oblasti správního trestání a dospěl k závěru, že *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl“.*

pokračování

[39] NSS této stěžovatelově námitce nepřisvědčil, neboť má stejně jako krajský soud za to, že v odst. [1] tohoto rozsudku citovaný výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a obsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě jednotlivých přestupků. K námitce, že není zřejmé, jakým jednání stěžovatel porušil § 36 odst. 7 vyhlášky č. 341/2002 Sb. NSS uvádí, že z vymezení skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zjevné, že stěžovateli bylo vytýkáno, že na pravé zadní pneumatice jeho vozidla nebyl viditelný dezén s hloubkou hlavních dezénových drážek nejméně 1,6 mm [§ 36 odst. 7 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb.]. Stěžovatelova tvrzení o neurčitosti výroku tedy nemohou obstát, neboť stěžovatel nemůže mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutků, za které byl postižen, ostatně sám proti této kvalifikaci obsáhle brojil v rámci soudního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. října 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu